

097 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

't Povere uitgesturreve? Belnêênt!

't Vorige stuksie ging over 't povere van vroeger. De heer Gort van de Sesjonsweg wis ons te vertelle dat-ie al zô 'n jaer of vijftien daer weunt en dat 'r aal die jaere nog gepoverd is. Z'n aaige dochtertje is op Ouwejaersdag ok weze povere en veraal de ouwere mense wazze d'r temet gewoon een mietje van ontdaen. Sommige stinge mit traene in d'r ôôge! D'r zijn verempeld ok nog foto's van gemaakt.

Trouwes, de opao van de heer Gort had de gewoonte om de cente voor de poveraers eerst 'n hortie op 't fernuis te legge, zôdat ze gloeiend hêêt wiere. As de poverpotters dan nae 't zinge van 't versie blij de cent van 't schutteltje wouwe pakke, sting de familie stiekempies te kijke hoe ze schrokke van de hette en liete de cent vaale. Zô zie je mor weer, lêêdvermaak besting toe ok al.

Een lezeres uit de Vermeerstraet vertelde dat heur twêê dochtertjes, mit twêê vriendinnechies ok wazze weze povere. Soms wiere ze weggejooge, maor mêestal vonge de mense 't aarg leuk en krece ze wel wat; een snoepie, een oliebol, een stuivertje of een duppie. Die vier maaisies hadde wel deur dà-ze meer krece as ze mor saompies wazze. Dus, eerst ginge de twêê klaainste. Die troffe een goed adressie waer ze aalebaai een gulde krece! 't Wier zeker te gortig voor die vrouw, want toe de twêê grôôtste kwamme, krece die mor 'n snoepie. Een tegevaalantie!

D'r was nog een perbleem. Êên vrouwchie gaf een duppie voor 't hêêle ploegchie en hoe kà-je nou een duppie mit z'n vierties dêêle? Aal mit aal had 't êêne maaisie tò nog 'n dikke dertig gulde en 't aandere, dat meer geduld had, een goeje vijftig gulde opgehaold. Een tantezeggertje had 't jaer daervoor nóg meer bij mekaor gepoverd. Maor ja, die ging dan ok- aaremoejig verklêêd mit een dassie en 'n petje- de kefeechies af. 't Beurde wel dat de meziek stop gezet wier en dat 'r bovenop een barkruk gepoverd mos worde.

Dat brengt ons dan gelijk bij 'n bekant êênderand verhaol van een mevrouw op de Rivierdijk. Heur zeuntje- zelf ok al weer een vijftiger- ging dan wel nie povere in een kefeechie, maor in de kapperszaak van Aort Nederlof, die hêêlemael vol zat. Aort hieuw wel van een gaaintje, de wete we aalemael en die zee: "Je mag hier wel komme povere, maor allêên azzie bovenop dien hôôge kappersstoel, waer de kaainder op geknipt worde, gaot staon. Netuurlijk dee dat jongchie dat en in êên klap had-ie zôôvel geld bij mekaor gepoverd, dat-ie d'r twêê prachtige boeke van kon kôôpe: De Bruinvissen en Voor Dordt en 't vaderland. Die twêê boeke, die hêt-ie nou nog! Dat zelfde jongchie was nog mor een ventje van een jaer of drie toe die al wou gaon povere, maor hij kon 't versie gêên êêns. Toe zong die mor: "Een klein kleutertje van drie jaar oud". Êên vrouw had 'm van de deur gejooge. Dat vong die niet 't aargste, maor, zee die: "k mog nie êêns m'n versie uitzinge!"

Rond de dertiger jaere, zô hoorde we, wier d'r deur de grôôttere kaainder op Ouwejaersaevend gepoverd in d'n donker. Daer wier "Klein zieltje" bij gezonge. Wie vertelt 'r wat meer over? Dan komme we daer volgend jaer rond Oud en Nieuw meschie op trug.

